

Η βεβαιότητα της Ανάστασης

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Πάσχα!

Τι να σημαίνει για το σημερινό άνθρωπο που παλεύει για τον «επούσιον ἄρτον»,

την ηρεμία της ψυχής του, την ασφάλεια και την ειρήνη; Τι μπορεί να του πει αυτή η «εορτή των εορτών», που τόσο έντονα γιορτάζουν οι Ορθόδοξοι;

Ό,τι και να δει κανείς να γίνεται τη Μ. Εβδομάδα και τη νύκτα της Ανάστασης στις Εκκλησίες και ό,τι και να διαβάσει ή να ακούσει για τη γιορτή αυτή, αν μέσα στην καρδιά του δεν ακούσει το «Ανέστη Χριστός!», τίποτα ουσιαστικό δεν κατάλαβε.

Η Ανάσταση του Ιησού Χριστού, επί Ποντίου Πιλάτου στα Ιεροσόλυμα, δεν αποδεικνύεται με επιχειρήματα του κόσμου τούτου, ακριβώς γιατί δεν είναι εκ του κόσμου τούτου. Συνέβηκε, βέβαια, εν τόπω και χρόνω, στο φθαρτό σώμα του Ιησού, αλλά πλέον υπερβαίνει τη φθορά που εγκλωβίζει, τις αισθήσεις που περιορίζουν, το χωρόχρονο που δεσμεύει.

Από τότε και για πάντα έγινε η αιτία της δικής μας «εκ νεκρών αναστάσεως», της βεβαιότητάς μας ότι ο Χριστός, ως νικητής του θανάτου, θα νικήσει και τις δικές μας μορφές θανάτου αυτού του κόσμου, δηλαδή τον πόνο, την απογοήτευση, τη θλίψη, το άγχος και τη διάσπαση.

Η Ανάσταση του Κυρίου αν και δεν εξαρτάται από τη δική μας αποδοχή, εν τούτοις επηρεάζει «ουρανόν τε και γη και τα καταχθόνια». Γίνεται ο λόγος της αφθαρτοποίησης του σύμπαντος κόσμου «εν τη εσχάτη ημέρα της του Κυρίου παρουσίας».

Όμως, από τώρα μπορεί να μεταμορφώσει τη ζωή μας, αν ελεύθερα τον αποδεχτούμε ως «τον Κύριο και Θεό μας» υπακούοντας στην Εκκλησία, που είναι το σώμα Του, και ζώντας με τους αδελφούς μας την ομορφιά της εν Χριστώ κοινωνίας των προσώπων.

Αυτή η υπακοή θα συντρίψει τα δεσμά της μέσα μας αμαρτίας που δεν μας αφήνει «να αναπνεύσουμε ουρανό» και που γίνεται η αιτία του άγχους, της ανασφάλειας, της κακοδαιμονίας μας. Και όπως ο Χριστός υπάκουσε στον Πατέρα του «μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυρού» και τότε Αυτός τον «υπερύψωσε και εχαρίσατο αυτώ όνομα το υπέρ παν όνομα», έτσι θα γίνει με όσους με τη θέλησή τους, υπακούσουν στις εντολές του Χριστού που υπάρχουν στο Ευαγγέλιο, στους πνευματικούς πατέρες που αναλαμβάνουν ως γιατροί τη θεραπεία τους, στους γύρω τους που γίνονται ο καθρέφτης του κακού εαυτού τους.

Τότε, κατανοείται ο θάνατος του παλιού εαυτού και η ανάσταση του νέου «του κατά Χριστόν κτισθέντα». Κατανοείται εμπειρικά η Ανάσταση ως γεγονός, γιατί ενεργοποιούνται δυναμικά τα αποτελέσματα, τα δώρα της, που είναι η χαρά, η ελπίδα, η λεβεντιά, η βεβαιότητα του:

Χριστός Ανέστη!

Αληθώς Ανέστη!

π .Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com